

РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. Пазарджик, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Ани Харизанова

при участието на секретаря Виолета Сл. Боева
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20235200500494 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 359/12.04.2023 г., постановено по гр.д. № 20225220101174 Пазарджишкият окръжен съд е отхвърлил иска на Г. П. Н., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 79А, вх. Б, ет. 4, ап. Б1 **против** Л. Г. Н., ЕГН ***** от гр. Б., бул. „О.“ № 87, вх. Б, ет. 6, ап. 17, с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 21 825 лв., представляваща половината от продажната цена на недвижим имот в гр. С., продаден от ответника по време на брака между страните с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 131, том I, рег. № 1250, дело № 113/2021 г., съставен на 16.02.2021 г., с която сума ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищцата.

Осъдил е Г. П. Н., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 79А, вх. Б, ет. 4, ап. Б1 **да заплати на** Л. Г. Н., ЕГН ***** от гр. Б., бул. „О.“ № 87, вх. Б, ет. 6, ап. 17, разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2 100 лв.

Против така постановеното решение в законния срок е постъпила въззивна жалба от Г. П. Н. чрез нейния процесуален пълномощник с изложени оплаквания за незаконосъобразност. На първо място в жалбата се твърди, че районният съд не е разбрал с какъв иск е сезиран, поради което го е квалифицирал неправилно. Жалбоподателката подчертава, че не се касае за

иск за икономическо изравняване на придобитото по време на брака имущество и спорът не е за съвместен принос. Касаело се за неизпълнение на задължение на пълномощник по отношение на неговия упълномощител да му отчете и предаде резултата от сД.та, по която е действал от името и за сметка на упълномощителя. Страните са се разпоредили с обща недвижима вещ и само единият съсобственик се бил разпоредил с цялата получена сума, без знанието и съгласието на другия съсобственик. Независимо, че към момента на продажбата двамата съсобственици са били съпрузи, СК не давал право единият съпруг да извършва разпоредителни действия с имущество на другия съпруг през волята му. Твърди се, че се касае за действия на ответника без представителна власт, водещи до неоснователното му обогатяване, изразяващо се до погасяване на негови лични задължения по заеми с чужди парични средства. Неправилно районният съд бил приел, че в случая става въпрос за изпълнение на нравствен дълг към съпруга и семейната общност и ощетеният съпруг трябва да преглътне факта. Че не може да изразява свободна воля за разпореждане със своята част от семейното имущество. Решението било необосновано, защото не кореспондирало със събраните по делото доказателства. Неправилно било и в частта за разноските, тъй като такива не били направени до приключване на устните състезания – 13.03.2023 г. Този довод се развива подробно във въззивната жалба. Искането е решението да бъде отменено, вместо което да бъде постановено ново, с което предявеният иск да бъде уважен изцяло с присъждане на разноските за две инстанции. Прави се възражение за прекомерност на разноските, претендирани от ответника, вкл. и с твърдение, че не могат да бъдат присъждани разноски за двата адвокати.

В законния срок са постъпили два писмени отговора от ответника по жалбата, депозиран от двамата му процесулни пълномощници. С искане обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно с присъждане на разноските за тази инстанция.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становищата, изразени в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба против Л. Г. Н. ищцата Г. П. Н. е твърдяла, че с ответника Л. Г. Н. са бивши съпрузи, чийто брак е прекратен с решение по гр.д. № 2891/2021 г. по описа на Районен съд - Пазарджик. На 12.02.2021 г., докато още били в граждански брак, ищцата упълномощила ответника да се разпорежи по избран от него начин в полза на трети лица или на себе си с идеалните части от недвижим имот - апартамент, находящ се в гр. С., район

„Л.“, ж.к. „Л. 2“, в жилищна сграда с идентификатор 68134.4356.343.1.8 по КKKP на гр. С., заедно с прилежащите към имота идеални части от правото на строеж върху мястото, в което е изградена жилищната сграда, и с прилежащото складово помещение, който имот бил придобит по време на брака между страните и бил в режим на СИО. Причината за продажбата на имота била необходимостта от ликвидни средства за издръжка на семейството им. На 16.02.2021 г. ответникът сключил договор за покупко-продажба на имота, с който го продал на майка си УлЯ. С. Н. за сумата от 43 650 лв. От датата на разпоредителната сД. до момента на предявяване на исковата молба ответникът не бил предоставил на ищцата полагащата ѝ се част от тази сума, нито я бил уведомил за начина на управление на тези парични средства. Твърди, че не била упълномощавала ответника да се разпорежда с нейната част от продажната цена, нито с нейни парични средства или вземания. Поради това предявява иск за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 21 825 лв. (след допуснатото от съда увеличение на иска), представляваща половината от продажната цена на недвижимите имоти в гр. С. за удовлетворяване на вземането ѝ като един от продавачите на имотите. Претендира присъждане на разноските по делото. Ангажира писмени и гласни доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК от ответника Л. Г. Н. е постъпил отговор на исковата молба, с който е оспорил основателността на иска. Твърдял е, че по време на брака му с ищцата той е издържал финансово семейството, в т.ч. двете им деца, с доходите си от трудова дейност и с пари, взети на заем от майка му, брат му и негови познати. За периода от 2012 г. до 2020 г. ищцата започвала работа четири-пет пъти за по няколко месеца на минимална работна заплата, но искала да води разточителен начин на живот. Средствата за закупуване на апартамента в гр. С. също били изцяло от заеми. Поради недостиг на финансови средства в началото на 2021 г. с ищцата решили да продадат апартамента в гр. С.. Тъй като липсвали купувачи, ответникът със съгласието на ищцата продал апартамента на майка си, която се съгласила да го купи, за да остане за децата му. Парите от продажбата на апартамента изтеглил поетапно и ги държал в секцията в хола. С тях със съгласието на ищцата изплатил взетите заеми в общ размер на 25 800 лв.; направил ремонт на семейните автомобили на стойност 3 700 лв.; дал за издръжка на семейството за пет месеца и половина сума в размер на 16 500 лв.; заплатил екскурзия до Г. през 2021 г. на стойност 5 000 лв.; заплатил 10-дневна почивка на море в България на приблизителна стойност от 2 000 лв.; дал около 3 000 лв. за гориво на семейните автомобили през периода от месец февруари до месец юли 2021 г.; заплатил около 550 лв. за ток и вода за същия период; за цигари за двамата и алкохол за ищцата заплатил приблизително 2

000 лв. за същия период и за изплащане на кредита към „Банка ДСК“ АД заплатил 600 лв. Разликата между общия разход на семейството и получените от продажбата средства в размер над 15 000 лв. били поети също от неговите доходи и от родителите му, които продължавали да ги финансират всеки месец. Поради това счита, че не дължи пари на ищцата и моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноските по делото. Ангажира писмени и гласни доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил и отговор на исковата молба, подаден от втория пълномощник на ответника, с който е оспорена допустимостта на исковата претенция по съображения, че между бивши съпрузи били недопустими искове за неоснователно обогатяване по време на брака, извън исковете по чл. 29 и 30 от СК, както и поради липса на правен интерес от предявяване на иска, доколкото сочената от ищцата правна квалификация на иска - връщане на дадено при начална липса на основание по чл. 55, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, не отговаряла на изложените в исковата молба факти, според които ищцата е упълномощила надлежно ответника да се разпорежи по избран от него начин с притежаваните от нея идеални части от съсобствения им недвижим имот, включително с правото да получи продажната цена, в брой или по банков път, поради което ищцата нямала качеството на „кредитор“ на ответника и нямала „вземане“ от него. Поради недопустимостта на иска моли прекратяване на делото и присъждане на разноски. По същество е оспорен иска като неоснователен. Не оспорва, че имотът, предмет на договора за покупко-продажба, е придобит от страните в условията на СИО и купувач по договора за покупко-продажба е майката на ответника, както и че продажбата на имота е продиктувана от необходимостта от ликвидни средства за издръжка на семейството. Твърди, че страните не разполагали със средства за закупуване на имота в гр. С., поради което закупуването му било финансирано изцяло от родителите и брата на ответника. За целта майката на ответника УлЯ. Н. му дарила сума на обща стойност 31 000 лв., а баща му Г. Н. - сума в общ размер на 28 000 лв. Последната вноска за апартамента била направена след издаване на разрешението за ползване на сградата със заеми от майката на ответника в размер на 9 900 лв. и от брат му С. Н. в размер на 3 900 лв. Освен тези заеми, за да се издържа семейството, взели заеми от И.С. в размер на 4 000 лв. и от Д.С. в размер на 8 000 лв. Затова след продажбата на апартамента страните съвместно решили да погасят всички свои задължения по договорите за заем. Остатъкът от сумата ответникът изтеглил поетапно от банковата си сметка и държал парите в секцията в хола, където били на разположение на семейството. Тези средства използвали за посрещане на нуждите на семейството от месец февруари 2021 г., когато бил продаден апартамента, до

фактическата им раздяла през месец юли 2021 г. - за закупуване на мобилни телефони и лаптоп, ремонт на семейните автомобили, хранене по ресторанти, пътувания до родното село на ищцата, почивка на море, екскурзия до Г.. Оспорва ищцата да има вземане за половината от продажната цена на апартамента, тъй като нотариусът е удостоверил направеното реално плащане на цената по договора. Оспорено е твърдението на ищцата, че не е упълномощавала ответника да се разпорежда с частта от цената, която ѝ се полага, тъй като по време на сД.та страните са били съпрузи, а СИО е бездялова и съпрузите нямали реални части, докато не бъде прекратен бракът помежду им, както и поради обстоятелството, че претенциите за неоснователно обогатяване между съпрузите били изключени от изискването на закона за взаимно разбирателство и общи усилия на съпрузите за осигуряване на благополучието на семейството. По тези съображения моли за отхвърляне на иска и присъждане на сторените разноски по делото. Ангажира писмени и гласни доказателства.

Безспорно е между страните, а се установява и от събраните пред районния съд доказателства, че страните са бивши съпрузи, чийто граждански брак, сключен на 16.09.2006 г., е прекратен с развод по взаимно съгласие с влязло в сила на 25.11.2021 г. решение по гр.д. № 2891/2021 г. по описа на Районен съд - Пазарджик.

Безспорно е също, че от брака си страните имат две ненавършили пълнолетие деца - М. Лова Н., родена на 11.01.2009 г., и Г. Лов Н., роден на 24.10.2017 г.

На 09.01.2020 г. с н.а. за покупко-продажба на недвижим имот № 2, том I, рег. № 85, дело № 2/2020 г. Л. Г. Н. е закупил недвижим имот, находящ се в „Жилищна сграда с фитнес и гаражи“, изградена на етап „груб строеж“, построена в поземлен имот с идентификатор 68134.4356.343 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-14/06.03.2009 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. С., С. община, район „Л.“, ж.к. „Л.“ 2, с площ по кадастрална скица от 758 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: 938, квартал 33б, парцел: V, при съсед: имоти с идентификатори: 68134.4356.709, 68134.4356.338, 68134.4356.342. 68134.4356.621, 68134.4356.344, а именно: апартамент № 8, находящ се на 2 етаж от гореописаната сграда, на кота +2.90 м, със застроена площ от 53.86 кв.м., състоящ се от: коридор, баня с тоалетна, спалня и дневна с кухненски бокс, заедно с 1.45 % идеални чати от общите части на надземната част на сградата, равняващи се на 7.43 кв.м., и 1.43 % идеални части от правото на строеж върху гореописания поземлен имот с идентификатор 68134.4356.343, в който е построена сградата, ведно със склад

№ 3, находящ се в сутерена на гореописаната сграда, на кота - 4.25 м, с площ от 4.93 кв.м., заедно с 0.04 % идеални части от общите части на надземната част на сградата, равняващи се на 0.20 кв.м., и 0.13 % идеални части от правото на строеж върху гореописания поземлени имот с идентификатор 68134.4356.343, в който е построена сградата, който апартамент № 8 представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4356.343.1.8 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-14/06.03.2009 г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес на имота: гр. С., С. община, район „Л.“, ж.к. „Л.“ 2, етаж 2, апартамент № 8, който самостоятелен обект се намира в сграда № 1, разположена в гореописания поземлени имот с идентификатор 68134.4356.343, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1, с площ от 53.68 кв.м., стар идентификатор: няма, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж - самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.7 и самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.9, под обекта - самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.43, самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.44, самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.45 и самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.1 и над обекта - самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.16 и самостоятелен обект с идентификатор 68134.4356.343.1.15, за продажна цена от 50 000 лв. Жилищната сграда, в която се намира закупения самостоятелен обект и прилежащите му части, е въведена в експлоатация с Удостоверение № 1092/15.12.2020 г. на главния архитект на С. община.

Установява се от приложеното по делото пълномощно, че на 12.02.2021 г. Г. П. Н. е упълномощила съпруга си Л. Г. Н. да я представлява пред нотариус, като от нейно име се разпорежи по избран от него начин /дари, продаде, замени и прочее/ в полза на трети лица и/или сам на себе си, както и на други лица, които също представлява по силата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗД, при условия, каквито договори изцяло, притежаваните от същата идеални части от съсобствените им недвижими имоти, придобити в режим на СИО, подробно описани по-горе, като от нейно име получи продажната цена в брой или по банков път.

Безспорен между страните е и фактът, че на 16.02.2021 г. Л. Г. Н., действащ лично и като пълномощник на Г. П. Н., е продал имота, придобит по време брака им и представляващ тяхна съпружеска имуществена общност, находящ се в „Жилищна сграда с фитнес и гаражи“, въведена в експлоатация, на купувача УлЯ. С. Н. за продажна цена в размер на 43 650 лв., която сума Л. Г. Н., лично и като пълномощник на Г. П. Н., е заявил, че е съгласен да получи по банков път, по банкова сметка с титуляр Л. Г. Н. в деня на

подписване на нотариалния акт. За продажбата е съставен Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 131, том I, рег. № 1250, дело № 113/2021 г., приложен като доказателство по делото.

Установява се от приложено извлечение за банков превод, че продажната цена е заплатена от купувача УЛЯ. С. Н. на продавача Л. Г. Н. на същата дата по банков път с два банкови превода в размер на 38 431.41 лв. и 5 218.59 лв. Този факт не се оспорва от ищцата.

По делото са представени доказателства за пазарната стойност на сходни имоти в гр. С., но за целите на настоящия иск е ирелевантно дали продажната цена е под пазарната или не, поради което доказателствата в тази насока не следва да бъдат обсъждани.

В подкрепа на твърденията на ответника за сключени през време на брака му с ищцата множество договори за паричен заем по делото са представени писмени доказателства, установяващи това твърдение. Представени са копия от следните писмени договори за паричен заем:

На 29.08.2020 г. С. Г. Н. и Л. Г. Н. са сключили договор за заем за сумата от 3 900 лв. Заемната сума е преведена на 31.12.2020 г. по банковата сметка на заемателя и е върната на 06.03.2021 г. в брой.

На 06.09.2020 г. И.Н.С. и Л. Г. Н. са сключили договор за заем за сумата от 4 000 лв., предоставена в брой при сключване на договора и върната на 27.03.2021 г. също в брой.

На 06.01.2021 г. УЛЯ. С. Н. и Л. Г. Н. са сключили договор за заем за сумата от 9 900 лв. Сумата е преведена по банковата сметка на заемателя на същата дата и е върната на 20.03.2021 г. в брой.

На 15.01.2021 г. Д.Н.С. и Л. Г. Н. са сключили договор за паричен заем за сумата от 8 000 лв., предоставена в брой при сключване на договора и върната на 24.04.2021 г. също в брой.

През периода от 10.12.2019 г. до 03.01.2020 г. УЛЯ. С. Н. е изтеглила от банковата си сметка в „Банка ДСК“ АД сума общ размер на 31 000 лв., както следва: на 10.12.2019 г. - 2 000 лв., на 11.12.2019 г. - 2 000 лв., на 12.12.2019 г. - 2 000 лв., на 13.12.2019 г. - 2 000 лв., на 16.12.2019 г. - 6 000 лв., на 17.12.2019 г. - 2 000 лв., на 18.12.2019 г. - 2 000 лв., на 19.12.2019 г. - 2 000 лв., на 20.12.2019 г. - 2 000 лв., на 23.12.2019 г. - 4 000 лв., на 30.12.2019 г. - 2 000 лв., на 02.01.2020 г. - 2 000 лв. и на 03.01.2020 г. - 1 000 лв. Същата сума УЛЯ. С. Н. е дарила на Л. Г. еоргиев Н. с 8 броя договора за дарение, както следва: на 11.12.2019 г. - 4 000 лв., на 13.12.2019 г. - 4 000 лв., на 16.12.2019 г. - 6 000 лв., на 18.12.2019 г. - 4 000 лв., на 20.12.2019 г. - 4 000 лв., на 23.12.2019 г. - 4 000 лв., на 30.12.2019 г. - 2 000 лв. и на 03.01.2020 г. - 3 000 лв.

През периода от 10.12.2019 г. до 03.01.2020 г. Г. В. Н. е изтеглил от банковата си сметка в „Банка ДСК“ АД сума общ размер на 28 000 лв., както следва: на 10.12.2019 г. - 2 000 лв., на 11.12.2019 г. - 2 000 лв., на 12.12.2019 г. - 2 000 лв., на 13.12.2019 г. - 2 000 лв., на 16.12.2019 г. - 4 000 лв., на 17.12.2019 г. - 2 000 лв., на 18.12.2019 г. - 2 000 лв., на 20.12.2019 г. - 4 000 лв., на 23.12.2019 г. - 4 000 лв. и на 30.12.2019 г. - 4 000 лв. Същата сума Г. В. Н. е дарил на Л. Г. Н. със 7 броя договора за дарение, както следва: на 11.12.2019 г. - 4 000 лв., на 13.12.2019 г. - 4 000 лв., на 16.12.2019 г. - 4 000 лв., на 18.12.2019 г. - 4 000 лв., на 20.12.2019 г. - 4 000 лв., на 23.12.2019 г. - 4 000 лв. и на 30.12.2019 г. - 4 000 лв.

Писмените доказателства, установяващи сключването и връщането на заемните суми, както и тегленето им от заемодателите от посочените банкови сметки не са оспорени от ищцата или нейния пълномощник, поради което въззивният съд приема за безспорно доказани твърденията на ответника за сключени договори за заем през време на брака и връщането на заетите суми преди прекратяването на брака.

Установява се от представените доказателства, че Г. Н., Л. Г., УлЯ. Н. и М. Н. са имали закупени самолетни билети за полет от С. до Дортмунд на 26.07.2021 г. на обща стойност 376.96 лв.

Установено е също така, че между Г. П. Н. и „БНП П.П.Ф.“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит CREX-10330062 от 02.09.2013 г. за финансиране закупуването на преносим компютър на стойност 699 лв. със срок за изплащане 05.09.2014 г.

Между Л. Г. Н. и „Банка ДСК“ АД на 23.10.2015 г. е сключен договор за кредит за текущо потребление за сумата от 7 000 лв. със срок на погасяване 120 месеца. Погасителната вноска се удържа ежемесечно на 31-во число от сметката на ответника в „Банка ДСК“ АД. С допълнително споразумение от 28.04.2020 г. е договорен гратисен период за погасяване на лихва и главница за срок от 6 месеца, а срокът за погасяване на кредита е удължен на 24.04.2026 г.

Видно от представените данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2015 г. и 2016 г., Л. Г. Н. е декларирали доходи от трудови правоотношения и доходи от наем на недвижимо имущество с платец „Л.Е.“ ЕООД. За периода от 2015 г. до 2018 г. е подадена справка по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени доходи от „Л.Е.“ ЕООД и „И.Т.“ ЕАД, а за периода от 2019 г. до 2021 г. няма данни за изплатени на ответника доходи. Не са декларирани договори за паричен заем и договори за дарение.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото са разпитани и свидетели.

От показанията на свидетелката Д. Г. П., майка на ищцата, се установява, че през август месец 2013 г. тя помолила дъщеря си да сключи договор за кредит за закупуване на лаптоп. Договорът бил за 10 месеца и бил сключен с „БНП Париба“. Размерът на месечната вноска бил 60-70 лв. Свидетелката внасяла различни суми за по-бързо изплащане. Понякога вноската била внасяна от племенника ѝ И.Д.П., който също имал кредит, като тя му давала пари за вноската. Към момента кредитът бил изплатен. Ищцата не ѝ била давала пари за изплащането му. Лаптопът бил марка „А.“, черен на цвят. Цената му била 600 лв. Намирал се в дома на свидетелката и още работел. При сключване на договора ищцата работела в Билла. Договорът сключили с дъщеря ѝ в магазина, от където купили лаптопа. Тогава свидетелката заплатила първата вноска.

Свидетелката ТатЯ. Н. М. установява, че познава страните от около 10 години, тъй като продавали заедно на пазара и имали непрекъснат контакт по 7-8 часа на ден. На М. ѝ правело впечатление, че ответникът се държал много грубо с ищцата. Месеци наред го нямало, защото работел в Испания, а след това имал проблеми с вестибуларния апарат и доста време отсъствал. През това време ищцата ходела сама по пазарите в Сърница, Костенец, Панагюрище, Доспат и Девин. Миналата година ищцата ѝ споделила, че нямало да ходи в Г., защото не били взели билет за малкото дете и не искала да пътува без него. Последно свидетелката виждала страните заедно на пазара около 2 години преди разпита пред съда.

От показанията на свидетелят С. Г. Н., брат на ответника, се установява, че той предоставил на брат си заем в размер на 2000 евро за последната вноска за апартамента в С.. Превел парите на 30.12.2020 г., а през месец март 2021 г., когато свидетелят се върнал в България, ответникът му върнал парите. Свидателят се учудил, че брат му има пари, но след това разбрал, че били продали апартамента в С. и парите били от продажбата. Свидателят уточнява, че докоговора за заем сключили по-рано, а плащането било направено по-късно, защото парите трябвали на ответника през месец декември, точно преди купуването на апартамента. През 2021 г. свидетелят купил билети за полет до Г. на брат си, племенницата си, ищцата и майка им, но ищцата се отказала да пътува една седмица преди това. Самолетните билети стрували около 200 евро за всички. По време на екскурзията някои плащания извършвал ответника, други – свидетелят, но в края на екскурзията ответникът му възстановил всички пари. Свидателят поел собствените си разходи и тези за майка им, а ответникът - за него и дъщеря му. Цялата екскурзия струвала 2 500 евро за брат му и племенницата му. Когато се прибрали ответникът установил, че парите и златото от дома му ги нямало. Апартаментът в С. ответникът продал за 40 000 - 50 000 лв. За племенника си

Г. свидетелят не купил билет, тъй като тогава бил на три години, нямал паспорт и щяло да е по-трудно да пътува.

Свидетелят Н.С.Д. установява, че познава страните откакто били съпрузи, че и от по-рано. Били приятелски семейства и се виждали се често на семейни и официални празници. Свидетелят твърди, че през последните години страните по делото живеели добре, били задоволени с всичко - злато, накити, кола. Даже ищцата била студентка, а ответникът ѝ плащал таксите и издръжката. Когато излизали по ресторанти, сметките ги плащал ответникът. Ищцата никога не плащала сметки. Двамата пиели по малко, но пушили много - по две кутии цигари на ден. Последната година имали финансови проблеми заради Ковид-пандемията, понеже пазарите спаднали. Ответникът се оплаквал, че бизнесът с пазарите не вървял. Свидетелят твърди, че заедно двете семейства ходели на ваканции, традиционно ходели в Бургас на фестивала. През 2021 г. отново били заедно с ответника и дъщеря му, но ищцата не била с тях. За нощувките и билетите за концерта платил ответникът, а билетите стрували по 100 лв. на човек. По пазарите в региона свидетелят засичал основно ответника. Ищцата почти никога не била с него, само инцидентно го придружавала. Тя винаги носела златни накити - пръстени и синджир.

Свидетелят Х.Л.В. установява, че с ответника се познавали от деца, защото били израснали заедно и учили в едно училище. През месеците април и май 2021 г. правили ремонти по микробуса Форд Транзит - сменили скоростна кутия, накладки с дискове, водна помпа. По същото време на лекия автомобил Опел Астра сменили ангренажен ремък, съединител „люк“, ролки, електронна платка в багажника. Всички резервни части били закупени от ответника, а те били оригинални и скъпи. По ремонтите работели основно свидетелят и бащата на ответника, за да стане по-бързо. Ответникът не му платил нищо, защото свидетелят му връщал услуга.

По реда на чл. 176, ал. 1 от ГПК пред районния съд ищцата е заявила, че през месец март 2020 г. е започнала работа като касиер в магазин, а на 01.04.2020 г. е започнала работа в Билла също като касиер. Работила там няколко месеца и след това напуснала, тъй като ответникът я принудил да ходи с него по пазарите. Лаптопът бил закупен от майка ѝ на изплащане, но договорът бил на нейно име, защото имала трудов договор и можела да го взема на изплащане. Лаптопът бил за майка ѝ и тя си платила всички вноски. Двамата с ответника закупили два телефона Самсунг на изплащане - единият за ищцата, другият за ответника. Доходите за тези два телефона били от пазарите. Всеки от телефоните струвал по 500 лв., но всеки от тях трябвало да си изплаща неговия телефон. В крайна сметка ищцата изплатила и двата телефона, тъй като ответникът в последствие отказал да плаща вноските.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна съдът намира обжалвания съдебен акт за валиден и допустим, тъй като не страда от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост.

В тази връзка въззивната инстанция намира за необходимо да посочи, че оплакването на жалбоподателката, изложено във въззивната жалба, според което районният съд не бил разбрал какъв е предметът на спора, по същество представлява възражение за недопустимост на постановеното решение поради това, че районният съд не се е произнесъл по иска, с който е бил сезиран. Това възражение е основателно дотолкова, доколкото първоинстанционният съд не е квалифицирал правилно спора, с който е бил сезиран. Изложените в исковата молба от ищцата обстоятелства обуславят правна квалификация на претенцията по [чл. 284, ал. 2 ЗЗД](#). Съгласно посочената разпоредба довереникът е длъжен да даде на доверителя сметка и да му предаде всичко, което е получил в изпълнение на поръчката. Разпоредбата възлага в тежест на довереника задължението да уведоми доверителя за изпълнението на поръчката, да даде отчет за действията си и да му предаде всичко, което е получил във връзка с изпълнението. Това задължение е такова за действие, поради което може да бъде изпълнено и съответно погасено само с активни действия от страна на довереника.

Съгласно установената съдебна практика по приложението на [чл. 284, ал. 2 ЗЗД](#), в изпълнение на задължението по отчетната сД., довереникът следва да предаде на доверителя всичко, което е получил в изпълнение на поръчката – както полученото от трети лица, така и това, което е получил от доверителя си във връзка с изпълнението. Когато договорът за поръчка обвързва валидно страните и в нарушение на задълженията си по [чл. 284, ал. 1 ЗЗД](#) довереникът не е дал сметка за изпълнението на поръчката на своя доверител, последният разполага с възможността по [чл. 284, ал. 2 ЗЗД](#) да иска прехвърляне на резултатите от изпълнителната сД. и връщане на всичко получено при изпълнение на поръчката.

В настоящия случай ищцата претендира наличие на договор за мандат, по силата на който ответникът се е задължил да продаде съсобствения на страните по делото имот, като от името на ищцата за нейната част се разпорежи по избран от пълномощника начин /да дари, продаде, замени и прочее/ в полза на трети лица и/или сам на себе си, както и на други лица, които също представлява по силата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗД, при условия, каквито договори изцяло, притежаваните от същата идеални части от съсобствените им недвижими имоти, придобити в режим на СИО, подробно описани по-горе, като от нейно име получи продажната цена в брой или по банков път. Ищцата твърди, че сД.та е осъществена и ответникът е получил продажната цена, но не е извършил отчетна сД. и не ѝ е предал половината от

тази сума, поради което спорът следва да бъде квалифициран като такъв по [чл. 284, ал. 2 ЗЗД](#). В хипотезата, в която между страните е налице договорно правоотношение, породено от сключен договор за мандат, който не е развален от някоя от страните поради виновно неизпълнение, приложението на който и да е от трите фактически състава на неоснователното обогатяване по [чл. 55, ал. 1 от ЗЗД](#) или на субсидиарния състав на чл.59 от ЗЗД, представляващи извъндоговорен източник на облигационни отношения, се явява изключено. Решението на районния съд обаче не е недопустимо, тъй като в случая се касае за неправилно приложение на материалния закон, а пред районния съд са събрани всички доказателства, въз основа на които спорът може да бъде решен по същество при правилната материалноправна квалификация.

По съществото на спора въззивният съд прави следните изводи:

На първо място следва да се вземе предвид, че към момента на продажбата страните по делото все още са били в брак. В отговора на исковата молба, подаден в срока по чл.131 от ГПК, ответникът е заявил, че получената цена от сД.та е била изтеглена поетапно от него и сумата е била оставена в секцията в хола на семейното жилище.Това твърдение не е било оспорено от ищцата, поради което съдът го приема за безспорно между страните. Оставянето на паричната сума, получена като цена от реализираната продажба на съсобствения имот, на общо разположение в хола на семейното жилище, следва да се приеме за активно действие, извършено в изпълнение на задължението по отчетната сД. и предаване на доверителя на неговата част от сумата. В текста на пълномощното, с което ищцата е упълномощила ответника да я представлява при сключване на договора за покупко-продажба, липсва изрично договорено условие за начина на извършване на отчетната сД., нито пък изрично е договорено получената сума да бъде преведена по лична сметка на доверителя, поради което оставянето на парите от ответника на общо разположение на съпрузите на достъпно място в семейното жилище следва да се приеме като валиден начин за осъществяване на отчетната сД..

Извън това въззивният съд споделя напълно приетото от районния съд, че сумата е била употребена за задоволяване на общи нужди на семейството и връщане на суми по договори за заем, които семейството е сключило през време на брака. Безспорно е установено по делото пред районния съд, че ответникът е погасил взети за нуждите на семейството парични заеми от брат си С. Г. Н. в размер на 3 900 лв., от майка си УлЯ. С. Н. в размер на 9 900 лв., от И.Н.С. в размер на 4 000 лв. и от Д.Н.С. в размер на 8 000 лв. От показанията на свидетеля С. Н. пък се установи, че разходите за закупуването на самолетните билети, посетените места и общата сума, заплатена от ответника за него и дъщеря му по време на осъществено съвместно със

свидетеля пътуване в Европа, възлиза на около 2 500 евро или приблизително 5000 лв. Все през време на брака на страните и след продажбата на апартамента в С. са закупени и два мобилни телефонни апарата на обща стойност 1000 лв. или общата сума, изразходвана от ответника след продажбата на имота, възлиза на 31 800 лв. Към тази сума следва да се прибавят още разходите за ремонт на семейните автомобили, почивката в Бургас и обичайните разходи за посрещане на нуждите на 4-членно семейство. С оглед на така установените обстоятелства следва да се приеме, че претендираната сума е изразходвана изцяло за нуждите на семейството, което дава основание на съда да приеме за неоснователно твърдението на ищцата, че ищецът се е разпоредил с получената цена от продажбата на апартамента в С. в своя полза.

Независимо, че районният съд е достигнал до същите изводи, обжалваното решение следва да бъде отменено, тъй като, както беше посочено по-горе, първостепенният съд е дал невярна правна квалификация на спора, вместо което следва да бъде постановено ново решение, с което искът с правно основание чл.284, ал.2 от ЗЗД следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за две инстанции, в това число възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 2100 лв., заплатени на адв.И. за първа инстанция и 2400 лв., заплатени на адв.К.-П. – за въззивна инстанция.

Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение по следните съображения:

Делото е обемно откъм фактология и не е елементарно от правна страна, поради което така заплатените адвокатски възнаграждения отговарят по размер на фактическата и правната сложност на спора.

По изложените съображения Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 359/12.04.2023 г., постановено по гр.д. № 20225220101174, с което Пазарджишкият окръжен съд е отхвърлил иска на Г. П. Н., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 79А, вх. Б, ет. 4, ап. Б1 **против** Л. Г. Н., ЕГН ***** от гр. Б., бул. „О.“ № 87, вх. Б, ет. 6, ап. 17, **с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД** за заплащане на сумата от 21 825 лв., представляваща половината от продажната цена на недвижим имот в гр. С., продаден от ответника по време на брака между страните с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 131, том I, рег. № 1250, дело

№ 113/2021 г., съставен на 16.02.2021 г., с която сума ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищцата, **вместо което ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. П. Н., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 79А, вх. Б, ет. 4, ап. Б1 против Л. Г. Н., ЕГН ***** от гр. Б., бул. „О.“ № 87, вх. Б, ет. 6, ап. 17 иск **с правно основание чл. 284, ал.2 от ЗЗД** за заплащане на сумата от 21 825 лв., представляваща половината от продажната цена на недвижим имот в гр. С., продаден от ответника по време на брака между страните с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 131, том I, рег. № 1250, дело № 113/2021 г., съставен на 16.02.2021 г., с която сума ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищцата.

ОСЪЖДА Г. П. Н., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 79А, вх. Б, ет. 4, ап. Б1 **да заплати на Л. Г. Н., ЕГН ******* от гр. Б., бул. „О.“ № 87, вх. Б, ет. 6, ап. 17 разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **2 100 лв. за първа инстанция**, а на **Адвокатско дружество „д-р П.,П. и П.“**, БУЛСТАТ 177009251, представлявано от управителя д-р Р.П., **чрез упълномощен от дружеството адвокат Е. К.-П.** с личен рег.№ 1300033144 на ВАДвС, от АК-Пазарджик, - адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция в размер на **2400 лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____